

[Poul Møller.]

Så meget mere er der grund til at fremhæve dette forhold, som man som følge af regeringens sammensætning måske skulle forvente, at der i den fandtes partier og personer, som i virkeligheden så på mange af de principielle modsætningsforhold på samme måde som oppositionen. Skulle de radikale ikke have været lydhøre overfor vore ønsker om ophævelse af tvangslånet? Burde de ikke sammen med os have virket for skattefradragets opretholdelse? Skulle socialdemokratiet ikke have virket for en forsvarspolitik sammen med venstre og det konservative folkeparti? Skulle retsforbundet ikke have støttet os i bestræbelserne for at hindre udviklingen af en ny udlånslovgivning? Burde de radikale ikke have delt vore synspunkter vedrørende forligsmandsloven?

Nu er det muligt, at udtrykket „det samarbejdende folkestyre“ kun skal dække over samarbejdet inden for regeringens tre vægge og dermed stille i positur det, som skete sidste forår. Uden at sætte lus i regeringens skindpels står det vist også problematisk til med samarbejdet dér. Det trives muligvis mellem socialdemokraterne og de radikale, de er jo vant til det; men regeringens mindste parti synes at have en uendelig lille indflydelse på regeringens politik. Retsforbundet har måttet sluge stadig øgede statsudgifter, de har måttet kigge i vejviseren efter løftet om besparelser på 100 mill. kr. i statens udgifter, de har måttet tage medansvaret for nye statsfinansieringer, de har måttet stemme for en korntold og for en undertrykkelse af den fri konkurrence mellem eksportørerne af vore landbrugsprodukter. Det må være tungt at bære netop for dette parti; men det har sagt både A og B og kunne ikke engang i lønningsloven få den mindste lille platform at stå på; selv om de snoede sig som en af den højtærede fiskeriministers ål, så endte de dog flade som hans rødspætter. Man må lade den højtærede statsminister, at har han ikke formået andet, så har han i hvert fald gjort retsforbundet ganske uskadeligt, og det har måske også været hensigten.

Jeg skal ikke udtale nogen mening om, hvor længe den højtærede statsminister kan styre retsforbundet, og dermed, hvor længe regeringen kan holde. Partiets muligheder

for at frigøre sig er selvsagt mindre og mindre, desto mere det har kompromitteret sig over for sine egne tanker og ideer.

Ser vi således fra konservativ side med nogen utryghed og på visse områder med megen kritik på vort demokratisk-parlamentariske beredskab, så ser vi med direkte bekymring på regeringens holdning til flere nationale spørgsmål. Begivenhederne i Frankrig kan få de alvorligste følger for den udenrigspolitik, som de vestlige demokratier i fællesskab indledte for 9 år siden. En tilbagevenden til en nationalegoistisk politik, der afviser solidariteten med andre lande, vil være en ulykke for os alle. Selv om Frankrig ikke udtræder af Atlantpagten, kan regeringsskiftet medføre vidtgående konsekvenser for pagtens reelle styrke. Det konservative folkeparti er af den opfattelse, at det ikke mindst for de små lande i Europa, der i hvert fald ikke har kræfter til at føre udenrigspolitik „sig selv nok“, vil være nødvendigt at gøre alt, hvad der står i deres magt, for at fastholde det atlantiske samarbejde politisk, militært og økonomisk, hvis ikke en katastrofe skal ramme os.

Vi må virke imod alle opløsningstendenser, men den første forudsætning herfor vil være, at vi ikke selv ved vore egne handlinger eller forsømmelser giver nationalegoistiske tendenser i andre lande vind i sejlene; og når vi ser på regeringens sammensætning, er vi unægtelig bange for, at noget sådant vil ske. De radikale har ikke omvendt sig, og efter at de er kommet i regeringen, har de punkt for punkt tilskyndet til standpunkter, hvorved de luftede danske, muligvis særdeles kortsynede, særstandpunkter. Vi har været med til at kaste bolden op til et farligt spil, der med den nye ledelse i Frankrig kan sætte pagtens eksistens og dermed den eneste udenrigspolitiske tryghed, der kan gives os, på spil.

Jeg opfordrer derfor den højtærede stats- og udenrigsminister til at sætte alle sine kræfter i regeringen ind på at fastholde den solidaritetspolitik, som vi i fællesskab indledte for ni år siden. Indenrigspolitiske overvejelser må ikke og bør ikke overskygge den fare, vor udenrigspolitik befinder sig i. Et regeringssamarbejde med de radikale bør ikke købes på bekostning af landets sikkerhed.

Igennem vore stadige nedskæringer af